

γαι ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Λυκούργου XXVII « χρόνον δὲ πένθους ὀλίγον πρόω-
ρισεν ἡμέρας ἕνδεκα, τῇ δὲ δωδεκάτῃ θύσαντες ἔδει Δήμητρι λύειν τὸ πένθος ».
Παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις τριάκοντα ἡμέρας, ὡς λέγεται ἐν τῷ, ὑπὲρ τοῦ Ἑρα-
τοσθένους φόνου τοῦ Λυσίου, 14, ὅπου ἐκτίθεται ὅτι ἡ γυνὴ κοσμεῖται πρὶν ἢ
παρέλθῃ τὸ πένθος· « ἔδοξε δὲ μοι, ὦ ἄνδρες τὸ πρόσωπον ἐψιμοθιῶσθαι, τοῦ
ἀδελφοῦ τεθνεώτος οὕτω τριάκονθ' ἡμέρας »· σημεῖα δὲ πένθους εἶχον τὸ
καίρειν τὴν κόμην, καὶ τὸ μελανεῖναι, ὅπερ ἐκ πολλῶν μαρτυριῶν εἶναι
γνωστὸν καὶ ἐκ τοῦ Πλουτάρχ. ἐν βίῳ Περικλέους, ὅστις ἀποθνήσκων εἶπεν,
« οὐδαίς γάρ ἔφη δι' ἐμὲ τῶν ὄντων Ἀθηναίων μέλαν ἱμάτιον περιεβάλετο ».
Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς διατριβῆς καὶ τῶν σημειώσεων ἕκαστος παρατηρεῖ
ὅτι ἀκριδῆς παραβολὴ τῶν παρὰ ἡμῶν ἐθίμων πρὸς τὰ ἀρχαῖα δὲν ἐγένετο·
ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων καταφαίνεται, νομίζω, πόθεν ἔχουσι τὴν
καταγωγὴν τῶν τὰ τῆς ἡμετέρας ταφῆς ἔθιμα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

